

משנה - מעילה - רע"ב

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

קדשי קדשים ששחטן בדרום. אף על פי שדינן להשחט בצפון (ב), לא תימא כמאן דחנקינהו דמו והווי כקדשים שמתו שניצאו ידי מעילה דבר תורה, קמשמע לן דקדשים שמתו לא חזו כלל (ג), אבל דרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים, אבל ראוי הוא לקדשים קלים, הלכך מועליו בהן (ד), ומי שנהנה מהם שוה פרוטה מביא קרבן מעילה. ולא בלבד כי נשחטו בדרום וקבל דמן בצפון הוא דמועליו בהן, משום דעקר עבודה בצפון הוּא (פדיו), דמקבלה ואילך מצות כהנה, אלא אפלו שחטן בצפון וקבל דמן בדרום, אף על גב דעקר עבודה הוּא בדרום שלא כדיון, אפלו הכי מועליו בהן (ה): **וזרק דמן בלילה**. אף על גב דלילה לאו זמן הקרבה, מועליו בהן: **בלילה וזרק דמן ביום**. האי כל שפן הוא דמועליו, דהא זרק ביום דעקר עבודה הוא. אלא זו ואין צריך לומר זו קתני: **או ששחטן**. בצפון, וחשב עליהן לאכלן חוץ לזמן שהוא פגול שיש בו כרת, או חוץ למקומן שהוא פסול שאין בו כרת, מועלים בהן: **כלל אמר רבי יהושע כל שהיה לה שעת היתר לכהנים**. אף על גב דשוב נפסלה, ואין רשאים לאכלן, אפלו הכי אין מועליו בהן: **שלנה**. לאחר זריקה, או שנטמאה או שניצאה חוץ לעזרה לאחר זריקה. אף על גב דאינה ראויה לכהנים, כיון דהיה לה שעה אחת היתר קדם שלנה, אין מועלים בה, דלאו קדשי הי קרינן בה, דהא חזו לכהנים: **ושקבלו פסולים וזרקו את דמה**. קבלו פסולים את דמה אף על פי שזרקוהו כשרים, או שזרקוהו פסולים אף על פי שקבלוהו כשרים. ואם לאחר שקבלו פסולים את הדם וזרקוהו, חזרו כשרים וקבלו שאר דם הנפש וזרקוהו, הרי זריקת הכשרים מועלת ומתרת הבשר לכהנים ואין בו משום מעילה. והני מלי שאר פסולים חוץ מן הטמא, אבל טמא שקבל את הדם וזרקו, אף על פי שחזרו כשרים וקבלו שאר דם הנפש וזרקוהו, אין לבשר שעת היתר, ומועלים בו, שהטמא הואיל וראוי לעבודת צבור, שקרבן צבור דוחה את הטמאה, כשזרק הדם נעשה שאר הדם שגרים, ושוב אין זריקת הכשרים מועלת להיתר הבשר. ואין לך בפסולים מי שעושה הדם שגרים אלא הטמא בלבד:

בשר קדשי קדשים שניצא לפני זריקת דמים. ואחר כך נכנס ואחר כך

זָרַק אֶת הַדָּם: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מוֹעֲלִים בּוֹ. אֵף עַל פִּי שְׁזָרַק אֶת הַדָּם. דְּסָבִירָא לִיה לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּזָרִיקָה לֹא מַהֲנִי לַיּוֹצֵא לְאַפּוֹקִי מִיַּד מְעִילָה: וְאִין חִיבִין עָלֵיו מִשּׁוּם פְּגוּל נוֹתֵר וְטָמֵא. הוֹאִיל וַיּוֹצֵא. דְּזָרִיקָה כְּשֶׁרָה קֵא קִבְעָה לְפָגוּל, וְלֹא פְסוּלָה [ט]: רַבִּי עֲקִיבָא סָבַר אִין מוֹעֲלִים בּוֹ. דְּקִסְבַּר דְּזָרִיקָה מַהֲנִי לַיּוֹצֵא לְאַפּוֹקִי מִמְעִילָה [י]: אֲבָל חִיבִין כּוּי. אֲבָל, לְשׁוֹן בְּרַם, כְּמוֹ בְּאַמֶּת. וְכִי אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא דְּזָרִיקָה מַהֲנִי לַיּוֹצֵא, כְּגוֹן שְׁיִצֵּא מִקְצַת הַבֶּשֶׂר וְלֹא כֻּלּוֹ, דְּמַגּוֹ דְּמַהֲנִיָּא לְהַהוּא מִקְצַת שְׁבִפְנִים, מַהֲנִיָּא נְמִי לְהַהוּא מִקְצַת שְׁיִצֵּא חוּץ. וְהִלְכָה כְּרַבִּי עֲקִיבָא: אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא וְהָרִי הַמְּפָרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאַבְדָּה. הַשְּׁתֵּא מִיַּתִּי רְאִיָּה לְמֵאִי דְּקָאֻמַּר דְּזָרִיקָה מוֹעֲלַת לַיּוֹצֵא: וְהָרִי שְׁתִּיהֵן עוֹמְדוֹת. שְׁחוּטוֹת וְנִתְקַבֵּל דְּמֵן בְּשִׁתִּי כּוֹסוֹת וְזָרַק דְּמָה שֶׁל אַחַת מֵהֵן: לֹא כְּשֵׁם שְׂדֵמָה. שֶׁל אוֹתָהּ: פּוֹטֵר אֶת בֶּשֶׂרָה. מִן הַמְעִילָה: כִּדּוּ הוּא פּוֹטֵר אֶת בֶּשֶׂר חֲבֵרְתָּהּ. שְׁלֹא נִזְרַק דְּמָה, מִן הַמְעִילָה, הוֹאִיל וְהָיָה יָכוֹל לְזָרַק דְּמָה שֶׁל אִיזוֹ שְׁיִרְצָה: וְאִם פּוֹטֵר דְּמָה אֶת בֶּשֶׂר חֲבֵרְתָּהּ מִן הַמְעִילָה. אֵף עַל גַּב דְּפְסוּלָה הִיא, דְּמוֹתֵר חֲטָאת הִיא, אִינּוּ דִין שְׁיִפְטֹר בֶּשֶׂרָה שֶׁל עֲצָמָה, אֵף עַל פִּי שְׁנַפְסָלָה בַּיּוֹצֵא. וְלֹא אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא כְּשֵׁם שְׂדֵמָה פּוֹטֵר אֶת בֶּשֶׂרָה כִּדּוּ הוּא פּוֹטֵר אֶת בֶּשֶׂר חֲבֵרְתָּהּ, אֲלֵא כְּשִׁשְׁחַט שְׁתֵּי הַחֲטָאוֹת כְּאַחַת [יא], לְפִי שְׁאִם רְצָה מְזָה זוֹרַק רְצָה מְזָה זוֹרַק, אֲבָל בְּזָה אַחַר זֶה לֹא אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא שְׁיִהִיָּה דְּמָה פּוֹטֵר בֶּשֶׂר חֲבֵרְתָּהּ:

פרק א - משנה ג

אמורי קדשים קלים. אין מוֹעֲלִים בְּאֻמּוֹרֵי קִדְשִׁים קִלִּים אֲלֵא לְאַחַר זְרִיקַת דָּמִים, כְּדָאֻמְרִינֵן בְּשִׁלְהֵי פְּרָקִין. וְאִם יִצְאוּ לְפָנֵי זְרִיקַת דָּמִים, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִין מוֹעֲלִין בְּהֵן. דְּכִי הִיכִי דְּאִית לִיה לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּאִין זְרִיקָה מוֹעֲלַת לַיּוֹצֵא לְאַפּוֹקִי בֶּשֶׂר קִדְשֵׁי קִדְשִׁים מִמְעִילָה, הִכִּי נְמִי אִין מוֹעֲלַת לַיּוֹצֵא לְהַבִּיא אֻמּוֹרֵי קִדְשִׁים קִלִּים לַיַּד מְעִילָה [יב]. וְכִי הִיכִי דְּאִית לִיה לְרַבִּי עֲקִיבָא דְּזָרִיקָה מוֹעֲלַת לַיּוֹצֵא לְאַפּוֹקִי בֶּשֶׂר קִדְשֵׁי קִדְשִׁים מִיַּד מְעִילָה, מוֹעֲלַת נְמִי לַיּוֹצֵא [יג] לְהַבִּיא אֻמּוֹרֵי קִדְשִׁים קִלִּים לַיַּד מְעִילָה:

פרק א - משנה ד

מעשה דמים. זו זְרִיקַת הַדָּם: וְאִין מוֹעֲלִין בְּבֶשֶׂר. לְאַחַר זְרִיקַת דָּמִים

אין מוֹעֵלִין בַּבֶּשֶׁר, דְּכָבֵד יֵשׁ בּוֹ שְׁעַת הַתֵּר לַפְּהָנִים {טז}. וְהִינּוּ לְהַקֵּל,
דְּמִשּׁוּם זְרִיקַת דְּמִים אֲתִיָּא לִיה קָלָא דְאִין מוֹעֵלִין בּוֹ: **וְעַל זֶה וְעַל זֶה**. בֵּין
עַל הָאֲמוּרִין בֵּין עַל הַבֶּשֶׁר לְאַחַר זְרִיקָה: **חִיבִין מִשּׁוּם פְּגוּל**. אִם פְּגַל
בְּאַחַת מֵאַרְבַּע עֲבוֹדוֹת. דְּזְרִיקָה קִבְעַת בְּפְגוּל וְקִבְעָה נְמִי לְנוֹתֵר וְטָמֵא.
וְהִינּוּ לְהַחְמִיר: **וּבְקִדְשֵׁים קְלִים**. לְאַחַר זְרִיקָה: **כְּלוּ לְהַחְמִיר**. דְּמוֹעֵלִין
בְּאֲמוּרִים, דְּכָבֵד חֲזוּ לְגִבּוּהַ וְקִדְשֵׁים נִינְהוּ וְלֹא מְמוּן בְּעֵלִים: **וְעַל זֶה וְעַל**
זֶה. בֵּין עַל הָאֲמוּרִים בֵּין עַל הַבֶּשֶׁר חִיבִין עָלְיוּ מִשּׁוּם פְּגוּל נוֹתֵר וְטָמֵא.
וְהִינּוּ כְּלוּ לְהַחְמִיר:

פרק ב

פרק ב - משנה א

חטאת העוף. הַכְּשֶׁרָה לַפֶּסֶל. כְּלוּמַר מִשְׁנַמְלָקָה נְתוּסָפָה בְּהַ קִדְשָׁה, שֶׁהִיא
נִפְסָלַת אִם נִגַע בְּהַ טְבוּל יוֹם אוֹ מְחֻסָּר כְּפוּרִים. וְדוֹקָא נִפְסָלַת בְּטְבוּל יוֹם,
אֲבָל לֹא מִטְמֵאָה לְטָמֵא אַחֲרֵים, שְׁכַשְׁם שְׁטְבוּל יוֹם פּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה
כְּדִּי הוּא פּוֹסֵל אֶת הַקֹּדֶשׁ: **הִזָּה דְמָה חִיבִין עָלֶיהָ מִשּׁוּם פְּגוּל**. דְּהִזָּאָה שֶׁל
חֻטְאֵת הָעוֹף בְּמִקּוּם זְרִיקָה דְּבַהֲמָה קֵאִי, דְּהִזָּאָה קִבְעַת פְּגוּל כְּשֶׁחֻשַׁב בּוֹ
קִדְשׁ לְכֹן כְּמוֹ זְרִיקַת דָּם בְּבַהֲמָה, וְשׁוּב יֵשׁ בּוֹ אֲסוּר נוֹתֵר וְטָמֵא: **וְאִין בְּהַ**
מְעִילָה. דְּכִיּוֹן דְּהִזָּה דְמָה יֵשׁ [בְּהַ] הַתֵּר לַפְּהָנִים:

פרק ב - משנה ב

מצה דמה. מִצּוֹי דְעוֹלַת הָעוֹף קֵאִי בְּמִקּוּם זְרִיקַת הַבְּהֵמָה וְהִזָּאָה דְּחֻטְאֵת
הָעוֹף. דְּבְעוֹלַת הָעוֹף כְּתִיב וְנִמְצָה דְמוֹ: **עַד שֶׁתִּצָּא לְבֵית הַדָּשָׁן**. דְּכִיּוֹן
דְּכִלְהַ פְּלִיל וְלִית בְּהַ שְׁעַת הַתֵּר לְבִסּוּף, לְעוֹלָם מוֹעֵלִין בְּהַ עַד שֶׁתִּשְׁרֹף כְּלָה
וְתִנְטֵל מֵעַפְרָה תְּרוּמַת הַדָּשָׁן {ו}, כְּדִכְתִּיב (ויקרא ו) וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן אֲשֶׁר
תֹּאכַל הָאֵשׁ:

פרק ב - משנה ג

פְּרִים הַנִּשְׂרָפִים. אֵין בָּהֶן לַכֹּהֲנִים הַתֵּר כָּלֵל: הַזֶּה דָּמֹן כּוֹי. הַזֹּאת דָּמֹן קוֹבְעָתָן לַפְּגוּל לַעֲנֹשׁ כֶּרֶת הָאוֹכֵל מֵהֶן אִם חָשַׁב עֲלֵיהֶם בְּשַׁעַת שְׁחִיטָה {ז} לְהַקְטִיר אַמּוּרֵיהֶן חוּץ לְזִמְנוֹ, וְכִיּוֹן דָּלִית בָּהֶן הַתֵּר לַכֹּהֲנִים, מוֹעֲלִין בָּהֶן בְּבֵית הַדָּשָׁן חוּץ לַמַּחֲנֶה הִיכָא דְנִשְׂרָפוּ אִם נִהְנָה מֵהֶן: **עַד שְׂיִתְּךָ הַבָּשָׂר.** כְּלוּמַר שְׂיִהֵיָה נִשְׂרָף וְנִעֲשָׂה כְּחַמִּים. אָבֵל לְאַחַר שְׁנִתְּךָ, שׁוֹב אֵין בּוֹ מְעִילָה, שְׂאִין לָךְ דְּבַר שְׁנַעֲשִׂית מְצוֹתוֹ וּמוֹעֲלִים בּוֹ {ט}:

פרק ב - משנה ד

וְאֵין מוֹעֲלִין בַּעוֹרָה. דְּלַכֹּהֲנִים הִיא, כְּדַכְתִּיב (שם ז) עוֹר הָעוֹלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב לַכֹּהֵן לוֹ יְהִיָה: **אָבֵל מוֹעֲלִין בַּבָּשָׂר.** כָּל זִמֶּן שֶׁהוּא נִשְׂרָף עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. דְּכֻלִּיל הוּא: **עַד שְׂתַצָּא לְבֵית הַדָּשָׁן.** שְׁמֵרִימִים כָּל הָאֶפֶר {יא} מַעַל הַמִּזְבֵּחַ וּמְשֻׁלְּכִים אוֹתוֹ לְבֵית הַדָּשָׁן. וְשׁוֹב אֵין בָּהֶן מְעִילָה, שְׁכַבְר נַעֲשִׂית מְצוֹתָהּ:

פרק ב - משנה ה

אֵין מוֹעֲלִין בַּבָּשָׂר. דְּהָא יֵשׁ בּוֹ הַתֵּר לַכֹּהֲנִים, דְּבָשָׂר חֲטָאת וְאַשָׁם וְזִבְחֵי שְׁלָמֵי צְבוּר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים: **אָבֵל מוֹעֲלִין בְּאַמּוּרִים.** שְׂאִין בָּהֶן הַתֵּר לַכֹּהֲנִים:

פרק ב - משנה ו

שְׂתֵי הַלֶּחֶם. שְׁמַבִּיאִין בַּעֲצָרֶת: **קָרְמוֹ פְּנֵי הַלֶּחֶם בַּתְּנוּר.** הֵינּוּ תַחֲלַת תַּקּוּנוֹ, וְהִיא קָרִימָה בַתְּנוּר חֲשִׁיבָא הַכָּשֵׁר לַפֶּסֶל בְּטָבוּל יוֹם וּמְחַסֵּר

כפורים כשחיטה דקדשי קדשים. והכא לא גרסינן ובלינה, משום דשתי הלחם נאפות מערב יום טוב, שאין אפיתן דוחה את היום טוב [יב], ונאכלות למחר ביום טוב. והכשרו לשחט עליהן את הזבח, דכיון דקרמו פניה קרויה לחם: ואין בהן מעילה. שיש בהן שעת התר לפניהם וכבר נעשית מצותן:

פרק ב - משנה ז

לחם הפנים. הכא נמי לא גרסינן ביה לפסל בלינה, שהרי נאפה בערב שבת ואינו נאכל עד לשבת האחרת: **קרבו הבזיכין.** הינו מכשיריו, שבשבת בשעת סלוק הלחם היו מקריבין הבזיכין של לבונה: ואין בו מעילה שהתר לפניהם ונעשית מצותו:

פרק ב - משנה ח

המנחות מועליו בהן משהקדשו. בקדשת פה: ואין מועליו בשירים. שיש בהן התר לפניהם: אבל מועליו בקמץ. עד שישרף כלו ויצא לבית הדשן כדיו אמורי חטאת ואשם. ולאחר כן אין מועליו בו, דהא נעשית מצותו:

פרק ב - משנה ט

ומנחת נסכים. מנחה הבאה עם הזבח שאין בה שירים. וכל הגי כליל נינהו: **משהקדשו.** קדשת פה בעלמא: **ופגול אין בהן.** לפי שאין להם מתירין, ואין פגול נוהג אלא בדבר שקרבו מתיריו כדלקמן: **כל שיש לו מתירין.** כגון שלמים וחסאות ואשמות, דדמן מתיר אמורים למזבח והבשר לפניהם, או דבר שיש לו מתירין למזבח בלבד, כגון עולת העוף ופרים הנשרפים, שדמן מתירן למזבח בלבד [יז], וכגון שתי הלחם דדמן של כבשים הווי מתיריהן, ולחם הפנים דבזיכים הווי מתיריהן, וכגון מנחות דיש להן התר בקמץ, כל הגי אין חגיבים עליהם משום פגול ונותר

וְטָמֵא עַד שְׂיִקְרְבוּ מִתִּירֵיהֶן. דְּהֵכִי כְּתִיב גַּבִּי פְּגוּל, לֹא יִרְצֶה, וְאָמְרִינָן כְּהִרְצָאת כְּשֶׁר כָּד הִרְצָאת פְּסוּל. וְנוֹתֵר וְטָמֵא יְלִיף מִפְּגוּל בְּמִסְכַּת זְבָחִים בְּפֶרֶק כָּל הַזְּבָחִים: **וְכָל דְּבַר שְׂאִין לוֹ מִתִּירִין**. כִּי הֵנִי הַקֶּמֶץ וְהַלְבוּנָה דְּהוּן עֲצָמֵן מִתִּירִין הוּן וְאִין מִתִּיר אֹתָם שׁוּם דְּבַר אַחַר: **חֲיִב עָלֶיהָ מְשׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא**. מְשׁוּם טָמֵא מְרַבֵּינָן לְהוּ, מִדְּכְתִיב (ויקרא כב) כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרַב מִכָּל זָרְעֶכֶם אֶל הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְה' וְטָמְאָתוּ עָלָיו וְנִכְרְתָהּ **[יח]**, בְּכָל הַקֹּדְשִׁים הַכְּתוּב מִדְּבַר, לְחִיב עָלֶיהָ מְשׁוּם טָמֵא. וְנוֹתֵר יְלִיף מִטָּמֵא:

פרק ג

פרק ג - משנה א

וְלֹד חֲטָאת וְכו' יָמוּתוּ. דְּהֵנִי נִינְהוּ מִחֲמֵשׁ חֲטָאוֹת דְּגַמְיְרֵי דְּמִתּוֹת. וְהַנֶּדֶן תֵּלַת לְעוֹלָם מִתּוֹת, בֵּין קֹדֶם כְּפָרָה בֵּין לְאַחַר כְּפָרָה, דְּלְעוֹלָם לֹא קָרְבִי. וּמִשְׁנָה זוֹ שְׁנוּיָה בְּרִישׁ פֶּרֶק ד' דְּתַמוּרָה **[א]** וְשֵׁם פְּרָשְׁנוּהָ:

פרק ג - משנה ב

הַמִּפְרִישׁ מְעוֹת לְנִזְיוֹתוֹ. וְלֹא פִּרַשׁ אֵלּוּ לְעוֹלָתִי וְאֵלּוּ לְחֲטָאתִי וְאֵלּוּ לְשִׁלְמֵי **[ב]**: **לֹא נֶהְנִים וְלֹא מוֹעֲלִים**. בְּכָל אוֹתָן הַמְּעוֹת: **מִפְּנֵי שֶׁהֵן רְאוּיִין לְהִבְיָא כְּלָן שְׁלָמִים**. כְּלוּמַר דְּכָל מְעָה וּמְעָה מְצִינָן לְמִימַר זוֹ לְשִׁלְמִים הַפְּרִישׁ. וְשִׁלְמִים קֹדְשִׁים קָלִים נִינְהוּ וְאִין בְּהוּ דִּין מְעִילָה, כְּדַתְנָן בְּשִׁלְהִי פֶרֶק קַמָּא, קֹדְשִׁים קָלִים לְפָנֵי זְרִיקַת דָּמָן אִין מוֹעֲלִים. וְאַף עַל גַּב דְּאִיכָּא נְמִי בְּהַדְיָהוּ חֲטָאת וְעוֹלָה דְּבָנֵי מְעִילָה נִינְהוּ, כִּינָן דְּאִיכָּא נְמִי דְּמִי שְׁלָמִים שְׂאִינָן בְּנֵי מְעִילָה, אִי קָא מִיתֵי עָלֶיהוּ קֹרְבָן מְעִילָה אֲשֶׁתַּכַּח דְּמִיתֵי חֲלִין בְּעִזְרָה, הַלְּכָד לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין **[ד]**: **מֵת**. הַמִּפְרִישׁ הַמְּעוֹת. וְהִיוּ הַמְּעוֹת סְתוּמִים, שְׁלֹא פִּרַשׁ אֵלּוּ לְחֲטָאתִי וְאֵלּוּ לְעוֹלָה וְאֵלּוּ לְשִׁלְמִים, יִפְלוּ כָּל הַמְּעוֹת לְנִדְבָה: **דְּמִי חֲטָאת יִלְכוּ לִים הַמֶּלַח**. דְּחֲטָאת שְׁמַתוּ בְּעָלֶיהָ

היא : דְּמִי עוֹלָה יְבִיאוּ עוֹלָה. כְּדָא מְרִינְן [קנינים סוף פרק ב'] הָאֵשָׁה שְׁמַתָּה יְבִיאוּ יוֹרְשֵׁיהָ אֶת עוֹלָתָה, דְּדוֹרוֹן בְּעֵלְמָא הוּא : וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד. כְּדִין שְׁלָמִי נְזִיר : וְאִינְן טְעוּנִין לָחֵם. דְּבַלְחָם כְּתִיב (בְּמִדְבָר ו) וְנָתַן עַל כַּפֵּי הַנְּזִיר, וְהָכָא לִיתִיהּ,

פרק ג - משנה ג

הָדָם בְּתַחֲלָה אֵין מוֹעֵלִין בּוֹ. הֵינּוּ קִדְּם זְרִיקָתוֹ, דְּכְתִיב (ויקרא יז) וְאֲנִי נֹתַתִּיו לָכֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר, לְכַפֵּרָה נֹתַתִּיו וְלֹא לְמַעֲלָה : יֵצֵא לְנַחַל קְדָרוֹן מוֹעֵלִין בּוֹ. הֵינּוּ בְּתֵר זְרִיקָה, כְּדָתְנִן אֱלוֹ וְאֱלוֹ הֵינּוּ דְּמִים הַחִיצוֹנִים וְדְּמִים הַפְּנִימִים הַנִּשְׁפָּכִים עַל מִזְבֵּחַ הָעוֹלָה, מִתְעַרְבִים בְּאַמָּה, סִילוֹן שְׁבַעֲזָרָה, וְיוֹצְאִים לְנַחַל קְדָרוֹן וְנִמְכָּרִים לְגַנְנִים לְזָבֵל, וּמוֹעֵלִים בָּהּ. וְהָדָּ מַעֲלָה, מְדַרְבְּנָן הִיא וְלֹא מְדַאֲוֵרִיתָא, דְּאִין לָדָּ דְּבַר שְׁנַעֲשִׂית מְצוֹתוֹ וּמוֹעֵלִים בּוֹ : יֵצֵאוּ לְשִׁיתִין. נֶקֶב הִיא בְּמִזְבֵּחַ שְׁבוּ יוֹרְדִים הַנִּסְכִּים לְשִׁיתִין, דְּהֵינּוּ יְסוּדוֹת שֶׁל מִזְבֵּחַ שֶׁהֵן חֲלוּלִים וְעַמְמָקִים מְאֹד [ו]. וְאִם הַכְּנִיס יָדוֹ וְקִבֵּל הַנִּסְכִּים קִדְּם שְׁיַרְדּוּ לְתַהוֹם, אֵין מוֹעֵלִין בָּהּ, שְׁכַבֵּר נַעֲשִׂית מְצוֹתוֹ :

פרק ג - משנה ד

דְּשׁוֹן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי וְהַמְּנוּרָה. הַדְּשׁוֹן שְׁלָחָם וּשְׂגִירֵי הַפְּתִילוֹת שֶׁל מְנוּרָה, הִיא מוֹצִיא וּמְנִיחָן אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן, מְקוֹם שְׁמִנִּיחַ שֶׁם תְּרוּמַת הַדְּשׁוֹן שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן [ז]. וְאַחַר שֶׁהוֹצִיא שֶׁם לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֵלִים, דְּבַהֲנִי לֹא כְּתִיב וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ כְּמוֹ בְּדְשׁוֹן מִזְבֵּחַ הָעוֹלָה : הַמְּקַדֵּשׁ דְּשׁוֹן בְּתַחֲלָה מוֹעֵלִים בּוֹ. הֵכִי קְאָמֵר, הַמְּקַדֵּשׁ דְּמִי דְשׁוֹן, בְּתַחֲלָה קִדְּם שֶׁהוֹצִיא לְעִזָּרָה [ח] יֵשׁ בּוֹ מַעֲלָה. כְּגוֹן דְּאָמֵר דְּמִי דְשׁוֹן עָלֵי וְאַחַר כֵּן הוֹצִיא לְחוּץ וּבֵא אַחַר וְנִהְנֶה מִן הַדְּשׁוֹן, אֵף עַל פִּי שְׁכַבֵּר נַעֲשִׂית מְצוֹתוֹ, אֶפְלוּ הֵכִי מוֹעֵלִים בּוֹ, דְּכִיּוֹן דְּנִהְנֶה מִמֶּנָּה וְחִסֵּר מִן הַדְּשׁוֹן, שׁוֹב לֵיכָא לְשַׁעַר [ט] כְּמָה הֵי דְּמִי כְּשֶׁנִּתְעַרַּד [י] זֶה, וְנִמְצָא זֶה מִפְּסִיד לְהַקְדֵּשׁ, מְשׁוּם הֵכִי מוֹעֵל בּוֹ לְאַתֵּר [יא] כְּשֶׁנִּהְנֶה מִמֶּנּוּ : תּוֹרִין. שֶׁהַקְדֵּשׁוֹן קִדְּם זְמַן, וּבְגִי יוֹנָה שְׁעֵבֵר זְמַן : לֹא נִהְיִים וְלֹא מוֹעֵלִים. וְלֹא דְמוּ לְמַחְסֵר זְמַן בְּבַהֲמָה שֶׁהוּא קְדוֹשׁ קִדְּם זְמַנוֹ וְקָרַב לְאַחַר זְמַנוֹ [יב], דְּבַהֲמָה מְגוֹ דְחֻשְׁבָּא דְאִית בָּהּ קְדֻשָּׁה כְּשֶׁהִיא בְּעֵלֶת מוּם לְהִיּוֹת צְרִיכָה פְּדִיוֹן, אִית בָּהּ נְמִי קְדֻשָּׁה אֶפְלוּ כְּשֶׁהִיא מְחִסֵּר זְמַן. אֲבָל עוֹפוֹת דְּלֵיכָא לְמִימֵר בְּהוּ הַאי מְגוֹ, שְׁהֵרִי אֵין הַמוּם פּוֹסֵל בְּעוֹפוֹת [יג] וְלִית בְּהוּ פְּדִיוֹן, שְׁלֹא נֶאֱמַר פְּדִיוֹן אֶלָּא בְּבַהֲמָה, הֵכִי נְמִי אֵין

בְּהוּ קִדְשֵׁת מְחֻסַּר זְמַן : תּוֹרִין שְׁלֵא הִגִּיעַ זְמַנּוֹ מוֹעֲלִין בְּהוּ. כִּיּוֹ דְלִקְמוֹן
מְחֻזוֹ, אֵית בְּהוּ מְעִילָה הַשְׁתָּא. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן :

פרק ג - משנה ה

בְּמָה דְבָרִים אַמּוּרִים בְּקִדְשֵׁי מְזֻבָּח. הוֹאִיל וְחֻלְב וּבִיציִים אֵינּוּ רְאוּיִין
לְמְזֻבָּח **[יד]**, הִלְכָד לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִים : אַבְל בְּקִדְשֵׁי בְדֻק הַבַּיִת. הִכִּי
נְמִי דְמוֹעֲלִים בְּהוּ, הוֹאִיל וּקִדְשֵׁת דְּמִים הוּ, רְאוּיִין הוּ לְבְדֻק הַבַּיִת.
וּבְגִמְרָא מְפָרֵשׁ דְּמִתְנִיתִין חֲסוּרֵי מְחֻסָּרָא וְהִכִּי קִתְּגִי, בְּמָה דְבָרִים
אַמּוּרִים, כְּשֶׁהִקְדִּישׁוּן קִדְשֵׁת הַגּוֹף לְמְזֻבָּח, אַבְל הִקְדִּישׁוּן קִדְשֵׁת דְּמִים לְגַבִּי
מְזֻבָּח כְּגוֹן שְׁאֵמֵר דְּמִי עוֹף זֶה אִו דְּמִי בְּהֵמָה זֶה הִקְדִּישׁ לְהַבִּיא מֵהֶם עוֹלָה,
נַעֲשֶׂה כְּמִי שֶׁהִקְדִּישׁוּן לְבְדֻק הַבַּיִת דְּוֹדָאֵי בְּקִדְשֵׁת דְּמִים דְּמְזֻבָּח אֵית בֵּיה
מְעִילָה בְּבִיציִים וּבְחֻלְב :

פרק ג - משנה ו

כָּל הָרְאוּי לְמְזֻבָּח. שְׁגוּפָן רְאוּי קְאָמֵר : בּוֹר מְלֵא מִיִּם. גּוּפָן רְאוּי לְבְדֻק
הַבַּיִת **[טו]** לְבַנְיָן, וְאִין גּוּפָן רְאוּי לְמְזֻבָּח **[זט]**. שְׂאִין רְאוּיִין לְנִסּוּף הַמִּים
אַלְא מִיִּם חִיִּים **[יז]**, וְלֹא הִיוּ מְנַסְכִּים מִיִּם בְּמִקְדָּשׁ אַלְא מִמִּי הַשְּׁלֹוֹח :
אֲשֶׁפָה מְלֵאָה זָבֵל. אֵין גּוּפָה רְאוּי לֹא לְמְזֻבָּח וְלֹא לְבְדֻק הַבַּיִת אַלְא
לְדְמִים : שׁוּבְד מְלֵא יוֹנִים. רְאוּי לְמְזֻבָּח וְלֹא לְבְדֻק הַבַּיִת **[יח]** : אֵילוֹן מְלֵא
פְּרוֹת. רְאוּי לְמִקְדָּשׁ לְבַפּוּרִים וְלֹא לְבְדֻק הַבַּיִת **[יט]** : שְׂדֵה מְלֵאָה עֶשְׂבִים.
אֵינְהָ רְאוּיָה לֹא לְמְזֻבָּח וְלֹא לְבְדֻק הַבַּיִת : וְאִין מוֹעֲלִין בְּמָה שְׁבַתוֹכָן. דְּאִין
מוֹעֲלִים בְּמָה שֶׁהַשְּׂבִיחַ לְאַחַר שֶׁהִקְדִּישׁ **[כא]** : וְלֹד מְעַשְׂרֵת. אִם יִצְאָה נִקְבָּה
עֲשִׂירִית תַּחַת הַשְּׂבִיט, וְהָיָה לָהּ בּוֹ קִדְּם לְכוֹן, לֹא יֵינַק שׁוּב מִמֶּנָּה, שְׂבִינְהָ
חֲלִין הוּא וְהִיא מְעַשֵּׂר, וְנִמְצָא נִהְיָה מְחֻלָּב מְקִדְשִׁים, שְׁמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה קִדְּשׁ
הוּא : וְאַחֲרֵים מְתַנַּדְּבִים פּוֹן. כְּלוּמֵר, זֶה שֶׁהַעֲבִירָה תַּחַת הַשְּׂבִיט סִתְּם, לֹא
יֵינַק מִמֶּנָּה, אַבְל אַחֲרֵים שֶׁהַתַּנַּדְּבוֹ קִדְּם לְכוֹן, רְשָׁאִים לְהַתְּנוֹת קִדְּם
שְׁתַּתְעֲשֵׂר **[כב]** שְׂאֵם תִּצָּא נִקְבָּה בְּעֲשִׂירֵי יְהֵא חֲלָבָה חֲלִין כְּדִי שְׂיֵינַק בְּנָה
מִמֶּנָּה בְּהַתֵּר, וְכוֹן נְמִי בּוֹלֵד מְקִדְשִׁים לֹא הִיוּ מְקִדְשִׁים חֲלָב אִמּוֹ. כְּדִי פְּרָשׁוּ
רְבוּתֵי וּמְגֻמְגָם הוּא **[כג]**. וְרַמְבַּ"ם פְּרָשׁ, וְאַחֲרֵים מְתַנַּדְּבִים, שְׂמִי שְׁלַבּוֹ
נוֹדְבוֹ הִיָּה מְתַנַּדְּב חֲלָב לְהִנִּיק בּוֹ הַמְעַשְׂרֵת וּבּוֹ הַמְקִדְשִׁים, לְפִי שְׂאֵסוּר
לְבוֹ לֵינַק מֵהוּ, דְּשׁוּיָוִיה רַבְּנּוֹ כְּגִיזָה וְעֵבֻדָּה **[כד]** דְּאֵסוּרִים בְּקִדְשִׁים, הִלְכָד
אִין לְהוּ תִּקְנָה אַלְא שְׂאֲחֲרֵים תַּתְּנַדְּבוּ חֲלָב לְהִנִּיקוֹ, כִּיּוֹן שְׂנֵאָסְרוּ לֵינַק

מחלב אמן. וישר הוא: לא יאכלו מגרוגרות של הקדש. ואפלו התנו שיעשו מלאכה במזונותיהן אין אוכלים מגרוגרות של הקדש, אלא הגזבר נותן להם דמי מזונות משל הקדש והם קונים מן השוק: וכן פרה. שדשה בכרשיני הקדש, חוסם פיה שלא תאכל משל הקדש, דכתיב (דברים כה) לא תחסם שור בדישו, בדיש שראוי לו לא תחסם, אבל אתה חוסם (כו) בדיש של הקדש שאינו ראוי לו, שהרי הוא אסור לאכל בהקדש:

פרק ג משנה ז

שרשי אילן של הדיוט באין בשל הקדש, לא נהנים ולא מועלים. דבתר אילן אזלינו ואילן בשל הדיוט קאי. והני מלי כשאין בין אילן של הדיוט לקרקע של הקדש אלא שש עשרה אמה או פחות. אבל אם יש ביניהן יותר משש עשרה אמה, מועלין בשרשים הגדלים בשדה הקדש, דלא גרירי תו בתר אילן: ושל הקדש באין בשל הדיוט לא נהנין ולא מועלין. כגון שיש בין אילן של הקדש לקרקע של הדיוט יותר משש עשרה אמה, דשרשים הגדלים בשל הדיוט לא גרירי בתר אילן של הקדש הואיל ורחוקים ממנו כל כך, הלכך לא מועלין. אבל אם אין ביניהן אלא שש עשרה אמה או פחות, מועלים בהן (כו): המעין שהוא יוצא מתוך שדה הקדש. רבותי פרשוה לי, כגון דמעין של חליון הוא ונובע בשדה של הדיוט, אלא שנמשך ויוצא ועובר בתוך שדה של הקדש, לא נהנים ממנו בתוך שדה של הקדש, ולא מועלים, דמשל הדיוט הוא נובע: יצאו. המים שבמעין זה שנובע משדה של הדיוט ועובר בשדה של הקדש יצא משדה של הקדש, נהנים ממנו לכתחלה: המים שבכד של זהב. גבי נסוד המים בשבעת ימי החג תנו כמעשהו בחל כך מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת מן השלוח, ובאותן מים לא נהנים ולא מועלין, דלא אקדוש לנסוד המים למעילה עד שינתנו לצלוחית של זהב דהינו כלי מקדש: ערבה. שהיו זוקפים אותה אצל המזבח, כדתנו בפרק לולב וערבה (משנה ה): נותנים היו ממנה בלולב. בתחלה קדם שזקפיה (כט). ואף על פי שלא לקטוה אלא כדי לזקפה על גבי מזבח (ל):

פרק ג משנה ח

קו שפראש אילן של הקדש. שבנאו העוף מעצים וקסמין שהביא ממוקום אחר (לא): שבאשרה יתיז בקנה. יפיל הקו לארץ בקנה ויהנה ממנו (לב).

וְדוֹקָא יִתִּיז. אָבֵל לֹא יַעֲלֶה עַל הָאֲשֶׁרָה, דָּאִם עוֹלָה לְטַל הַקּוֹן, נִמְצָא נֶהְנֶה מִן הָאֲשֶׁרָה. וְהִבְיָצִים וְהָאֲפֻרֹחִים שְׂבִקוּן, כָּל זְמַן שְׂצָרִיכִים לְאִמּוֹן אֲסוּרִים, בֵּין שְׂבִרְאֵשׁ אֵילָן שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בֵּין שְׂבִרְאֵשׁ הָאֲשֶׁרָה: **הַמְקֻדָּשׁ אֶת הַחֹרֵשׁ**. תְּרַגּוּם יַעַר, חוֹרֶשׂא: **מוֹעֲלִים בְּכֻלּוֹ**. בְּעֵצִים וּבְעִנְפִים וּבְעֵלִים: **הַגְזָבְרִים שְׂלַקְחוּ אֶת הָעֵצִים**. שְׂקֵנוּ עֵצִים מִיַּעַר שֶׁל חֶלְיוֹן לְצַרְדָּ קוֹרוֹת: **מוֹעֲלִים בְּעֵצִים**. רַמְבַּ"ם פֶּרֶשׁ, לְאֶתוּי חֲתִיכוֹת עֵצִים שְׁחוֹתְכִין בְּמַגֶּרָה בְּעֵת שְׂמֵתִקְנִים אוֹתָן לְקוֹרוֹת, שְׂמוֹעֲלִין בָּהוֹן: **לֹא בְשִׁפּוּי**. נְסָרִים דְּקוֹת שְׂנוֹסְרִין מִן הָעֵצִים כְּשִׂמְחִלְקִין אוֹתָן: **נִמְיָה**. עֲלִין שְׂבַעְצֵי הַיַּעַר **[לד]**:

ד

פרק

א

משנה

-

ד

פרק

קִדְשֵׁי הַמִּזְבֵּחַ מִצְטָרְפִים זֶה עִם זֶה לְמַעֲיֵלָה. אִם נֶהְנֶה מִשְׁנֵי מִיַּנִּי קִדְשֵׁי מִזְבֵּחַ בְּשׂוּה פְּרוּטָה, מְעַל. וּמִצְטָרְפִים נִמִּי לְכַזִּית לְחַיֵּב עֲלֵיהֶם מִשׁוּם אוֹכַל פְּגוּל אוֹ נוֹתֵר אוֹ טָמֵא, אוֹ לְחַיֵּב לְמַעֲיֵלָה כַּזִּית בַּחוּץ: **קִדְשֵׁי בְדֻק הַבַּיִת מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה**. לְמַעֲיֵלָה. אָבֵל פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא אֵין בָּהוֹן: **קִדְשֵׁי הַמִּזְבֵּחַ וְקִדְשֵׁי בְדֻק הַבַּיִת מִצְטָרְפִים זֶה עִם זֶה לְמַעֲיֵלָה**. אָבֵל לֹא לְדַבֵּר אַחַר, כְּדָאִמְרוּן דְּקִדְשֵׁי בְדֻק הַבַּיִת לִית בָּהוֹן פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא:

פרק ד - משנה ב

חֲמִשָּׁה דְּבָרִים בְּעוֹלָה מִצְטָרְפִים זֶה עִם זֶה. לְכַזִּית, לְחַיֵּב מִשׁוּם מְעֵלָה בַּחוּץ **[א]**, וְלְחַיֵּב מִשׁוּם פְּגוּל **[ב]** וְנוֹתֵר וְטָמֵא, וּמִשׁוּם מְעֵלָה אִם נֶהְנֶה מִכְּלָן בְּשׂוּה פְּרוּטָה: **הַסֵּלֶת**. הַמְנַחָה הַבְּאָה עִם הָעוֹלָה: **וְהֵינּוּ**. לְנִסְכִּים. שְׁהָעוֹלָה טְעוּנָה מְנַחָה וְנִסְכִּים: **וְשֵׁשׁ בְּתוּדָה**. שְׁהַתּוּדָה טְעוּנָה לְחֵם מוּסָף עַל חֲמִשָּׁה דְּבָרִים שְׂבַעְוֹלָה. וְכֵלָן מִצְטָרְפִין לְכַזִּית, לְפָגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא, אָבֵל לֹא לְמַעֲיֵלָה, שְׁהַתּוּדָה קִדְשִׁים קָלִים וְאֵין בָּהוֹן מְעֵלָה, כְּדִתְנִין בְּשִׁלְהֵי פֶרֶק קָמָא: **הַתְּרוּמָה וְתְרוּמַת מַעֲשֹׂר**. שְׁהִיא אֶחָד מִמַּאָה שֶׁל חֶלְיוֹן.

וְכֵן תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דְּמָאֵי: וְהַחֲלָה. שְׂאֵף הִיא קְרוּיָה תְּרוּמָה, דְּכַתִּיב (בְּמִדְבָּר טו) רֹאשִׁית עֲרֹסְתֵיכֶם חֲלָה תִּרְיִמוּ תְּרוּמָה: וְהַבְּנוּרִים. קְרוּיִן תְּרוּמָה, דְּאָמַר מִר וּתְרוּמַת יָדָךְ אֵלּוּ בְּבוּרִים, דְּכַתִּיב בְּהוּ (דְּבָרִים כו) וְלִקַּח הַכֹּהֵן הַטָּהוֹר מִיָּדָךְ: מְצֻטְרָפִים זֶה עִם זֶה לְאַסֹּר. שְׂאֵם נָפַל מִכֶּלֶן שְׂאֵר כְּדֵי לְחַמֵּץ בְּתוֹךְ עֵסָה שֶׁל חֲלִין, נֶאֱסָרְתָּ: וּלְחַיֵּב עָלֶיְהוֹן אֶת הַחֲמֵשׁ. הָאוֹכֵל מִכֶּלֶן כְּזֵית בְּשֶׁגְגָה מְשַׁלֵּם אֶת הַחֲמֵשׁ:

פרק ד - משנה ג

כָּל הַפְּגוּלִים. מַעוֹלָה מִחֲטָאת וּמֵאֲשָׁם וּמִשְׁלָמִים: מְצֻטְרָפִין זֶה עִם זֶה. לְאוֹכֵל מִהוֹן כְּזֵית לְהִיּוֹת חַיֵּב כְּרַת. וְכֵן כָּל הַנוֹתְרִים: כָּל הַנְּבִלוֹת מְצֻטְרָפוֹת. וְאִפְלוּ נִבְלַת בְּהֵמָה טְמֵאָה עִם נִבְלַת בְּהֵמָה טְהוֹרָה, מְצֻטְרָפִים לְכְזֵית לְעַנְּנוּ טְמֵאָה. אֲבָל לֹא לְמִלְקוֹת, שְׂאִינוּ לוֹקָה עַד שִׂיאֲכַל כְּזֵית מִנְּבִלַת בְּהֵמָה טְהוֹרָה לְבַדָּה, אוֹ כְזֵית מִן הַטְּמֵאָה לְבַדָּה, לְפִי שֶׁהוּן שְׁנֵי שְׁמוֹת, שְׂאִין אוֹכֵל בֶּשֶׂר בְּהֵמָה טְמֵאָה לוֹקָה מִשׁוּם נִבְלָה [ג] אֶלָּא מִשׁוּם אוֹכֵל בֶּשֶׂר בְּהֵמָה טְמֵאָה: וְכָל הַשְּׂרָצִים מְצֻטְרָפִים זֶה עִם זֶה. לְכְזֵית, לְחַיֵּב אֶת הָאוֹכֵל מִלְקוֹת. וּשְׁמָנָה שְׂרָצִים הַכְּתוּבִים בְּתוֹרָה מְצֻטְרָפִים זֶה עִם זֶה, לְחַיֵּב הָאוֹכֵל בְּכַעֲדָשָׁה, כְּשַׁעוֹר טְמֵאָתוֹן כֶּד שְׁעוֹר אֲכִילְתוֹן [ד]: דָּם הַשְּׂרָץ וּבִשְׂרוֹ מְצֻטְרָפִים. דְּמַרְבִּינָן מִקְרָא דְּכַתִּיב (נִיקְרָא יא) וְזֶה לְכֶם הַטְּמֵא בְּשֶׂרֶךָ הַשְּׂרָץ עַל הָאֶרֶץ [ה], לְרַבּוֹת דָּם הַשְּׂרָץ שִׁיְהִיָּה מִטְמֵא כְּבִשְׂרוֹ: כָּל שְׂטֵמָאָתוֹ וּשְׁעוֹרוֹ שׁוֹיִן. כְּגוֹן נִבְלָה וּנְבִלָה, אוֹ שְׂרָץ וּשְׂרָץ: טְמֵאָתוֹ וְלֹא שְׁעוֹרוֹ. כְּגוֹן נִבְלָה וּשְׂרָץ דְּטְמֵאָתוֹן שׁוּה, דְּתַרְוִיְהוּ הוּי טְמֵאָתוֹן עַד הָעֶרֶב. וְלֹא שְׁעוֹרוֹ, דְּנִבְלָה שְׁעוֹר טְמֵאָתָה בְּכְזֵית, וּשְׂרָץ שְׁעוֹרוֹ בְּכַעֲדָשָׁה: שְׁעוֹרוֹ וְלֹא טְמֵאָתוֹ. כְּגוֹן נִבְלָה וּמַת, דְּתַרְוִיְהוּ מִטְמֵאִין בְּכְזֵית. וְלֹא טְמֵאָתוֹ, דְּאֵלּוּ טְמֵאָת מַת שְׁבַעָה, וְטְמֵאָת נִבְלָה לֹא הוּי אֶלָּא עַד הָעֶרֶב: לֹא טְמֵאָתוֹ וְלֹא שְׁעוֹרוֹ. כְּגוֹן מַת וּשְׂרָץ, דְּטְמֵאָת מַת הוּי שְׁבַעָה, וְטְמֵאָת שְׂרָץ עַד הָעֶרֶב. וּבְשְׁעוֹרוֹ נְמִי אֵינָן שׁוֹיִן, דְּשְׁעוֹר מַת בְּכְזֵית וּשְׁעוֹר שְׂרָץ בְּכַעֲדָשָׁה: אֵלּוּ אֵיִן מְצֻטְרָפִין זֶה עִם זֶה. הוֹאִיל וּמְחַלְקִין הוּן:

פרק ד - משנה ד

שְׁנֵי שְׁמוֹת. שְׁנֵי לְאוּיִן חֲלוּקִין: פֶּקֶל שְׁבַשְׁנִיָּהֶם. כְּלוּמַר, דְּלֹא מְצֻטְרָף לְטְמֵאָה אִפְלוּ לְשְׁעוֹר קַל, כְּגוֹן שְׂיִצְטְרָף פְּחוֹת מְכַעֲדָשָׁה דְּשְׂרָץ לְהַשְׁלִים כְּזֵית דְּנִבְלָה, וְכָל שְׁכּוֹן דְּלֹא מְצֻטְרָף לְשְׁעוֹר חֲמוּר. וְכֵן חֲצִי זֵית שֶׁל מַת אֵיִן

מִצְטָרֵף לְחֻצֵי זֵית שֶׁל נְבֵלָה לְטֵמֵא אֶפְלוּ לְטֵמֵאת עָרֵב: הָאֵכֵל שְׁנֵטְמָא
בְּאֵב. זֶהוּ וְלֹד רֵאשׁוֹן: וְשֵׁנֵטְמָא בּוֹלֵד הַטֵּמֵאָה. זֶהוּ וְלֹד שְׁנֵי: מִצְטָרֵפִין זֶה
עִם זֶה. לְכַבֵּיצָה, שֶׁהִיא שְׁעוֹר טֵמֵאת אֶכְלִין: לְטֵמֵא כִּקְל שְׁבִשְׁנֵיהֶם.
לְעִשׂוֹת שְׁלִישֵׁי כְדָרְךָ הַשְּׁנֵי לְעִשׂוֹת שְׁלִישֵׁי, וְהִינוּ כִּקְל שְׁבִשְׁנֵיהֶם. אָבֵל אִין
מִצְטָרֵפִין לְהֵכִי שְׁיַעֲשׂוּ שְׁנֵי כְּמוֹ שְׁעוֹשֶׂה רֵאשׁוֹן שְׁנֵי, דְּאִם כֹּן הָיָה כְּחֵמוֹר
שְׁבִשְׁנֵיהֶם:

פרק ד - משנה ה

לְפִסּוֹל אֶת הַגּוֹיָה. הָאוֹכֵל אֶכְלִים טֵמֵאִים בְּכַחֲצֵי פָרֶס, שֶׁהוּא בִּיצָה
וּמְחֻצָּה לְדַבְרֵי רַמְבַּ"ם, וְשְׁנֵי בִּיצִים לְדַבְרֵי רַבּוֹתֵי, נִפְסְלֵת גּוֹיָתוֹ מִלְּאֵכֵל
בְּתַרוּמָה, וּפּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה בְּמַגְעוֹ עַד שְׁיִטְבֵּל: **בְּמִזוֹן שְׁתֵּי סְעֻדוֹת
לְעֵרוּב**. הַרוֹצֵה לְלַקֵּת יוֹתֵר מֵאֲלָפִים אִמָּה בְּשַׁבַּת עוֹשֶׂה עֵרוּבֵי תַחֲוּמִין
וּמִנִּיחַ מִזוֹן שְׁתֵּי סְעֻדוֹת בְּמִקּוֹם שְׁרוּצָה שְׁיִקְנֶה לוֹ עֵרוּבוֹ, וְהוֹלֵךְ מִמִּקּוֹם
עֵרוּבוֹ וְלַהֲלֹךְ אֲלָפִים אִמָּה. וְהוּא שֵׁשׁ בִּיצִים לְדַבְרֵי רַמְבַּ"ם, וְשִׁמְנֵה בִּיצִים
לְדַבְרֵי רַבּוֹתֵי: **בְּכַבֵּיצָה לְטֵמֵא טֵמֵאת אֶכְלִין**. שְׁאִין אֵכֵל מִטֵּמֵא בְּפָחוֹת
מִכַּבֵּיצָה, דְּכַתִּיב (וַיִּקְרָא יא) מִכֹּל הָאֵכֵל אֲשֶׁר יֵאָכֵל, דְּמִשְׁמַע אֵכֵל הַנֶּאֱכָל בְּבֵת
אֲחַת, וְשִׁעְרוּ חֲכָמִים שְׁאִין בֵּית הַבְּלִיעָה מַחֲזִיק יוֹתֵר מִבִּיצַת תַּרְנֻגְלַת [ט]:
בְּכַגְרוּגְרַת לְהוֹצֵאת שַׁבַּת. הַמוֹצֵיא אֶכְלִים בְּשַׁבַּת מְרֻשּׁוֹת לְרֻשּׁוֹת אִינוּ חֵיב
בְּפָחוֹת מִכַּגְרוּגְרַת: **בְּכַפּוֹתֵבֶת בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים**. שְׁשֵׁנָה הַכַּתּוּב וְכַתֵּב תַּעֲנוּ,
וְלֹא כַּתֵּב לֹא תֵאָכְלוּ, דְּמִשְׁמַע דְּלֹא קִפִּיד רַחֲמֵנָא אֵלֵא אַעֲנוּי, וְשִׁעְרוּ
חֲכָמִים דְּבַכּוֹתֵבֶת מִיתְּבֵא דְעֵתִיָּה דְאִינִישׁ, בְּפָחוֹת מִכַּפּוֹתֵבֶת לֹא מִיתְּבֵא
דְעֵתִיָּה: **לְפִסּוֹל אֶת הַגּוֹיָה בְּרַבִּיעִית**. הַשּׁוֹתֶה מִשְׁקִים טֵמֵאִים בְּרַבִּיעִית,
נִפְסְלָה גּוֹיָתוֹ מִלְּאֵכֵל בְּתַרוּמָה וּפּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה בְּמַגְעוֹ עַד שְׁיִטְבֵּל:
וּבְמֵלֵא לְגִמְיוֹ. שֶׁהַשּׁוֹתֶה בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים מְלֵא לְגִמְיוֹ, חֵיב. פָּחוֹת מִכֹּן,
פְּטוֹר:

פרק ו - משנה ו

הַעֲרָלָה וְכֵלְאֵי הַפָּרֶס מִצְטָרֵפִין. שְׂאֵם אֵכֵל חֻצֵי שְׁעוֹר מְזָה וְחֻצֵי שְׁעוֹר
מְזָה, מִצְטָרֵפִין לְלִקּוֹת אֶת הָאֲרָבָעִים [יב]. אִי נִמְי, עֲרָלָה וְכֵלְאֵי הַפָּרֶס
מְעַרְבִים יַחַד שְׁנִפְלוּ לְתוֹךְ הַתֵּר, מִצְטָרֵפִים לְאַסֵּר בְּיָבֵשׁ בְּמֵאתִים, וּבִלְח
בְּנוֹתָן טַעַם: **אִינֵן מִצְטָרֵפִין**. כִּינֵן דְּשְׁנֵי שְׁמוֹת נִינְהוּ. אֵלֵא אִם יֵשׁ בְּקִדְרָה
לְבַטֵּל טַעַם הַעֲרָלָה בְּפָנֵי עֲצָמָה וְטַעַם כֵּלְאֵי הַפָּרֶס בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, הַכֹּל מִתֵּר

[יג]. ואין הלכה כרבי שמעון: **הבגד**. שהוא מטמא שלשה על שלשה: **והשק**. שהוא מטמא ארבעה על ארבעה: **והעור**. חמשה על חמשה: **והמפץ**. ששה על ששה. הבגד מצטרף לשק שקל הימנו, לטמא בארבעה על ארבעה. וכן כל אחד מצטרף לקל. וכלן מצטרפים זה עם זה לטמא כשעור הטמאה הקלה, אבל לא הקל עם החמור: **מפני שהן ראויים לטמא מושב**. כלומר אף על גב דאמרן לעיל דכל שאין שעורן שנה אינן מצטרפין, הלא מצטרפין אף על פי שאין שעורן שנה, הואיל והן שוין לדבר זה שכל אחד מהן ראוי לטמא במושב הזב **[יד]** הלכך מצטרפין לטמאת מושב:

ה

פרק

א

משנה

-

ה

פרק

הנהנה שנה פרוטה מן ההקדש אף על פי שלא פגם מעל. פלגתא דרבי עקיבא ורבנן מפרש בגמרא כגון בלבושא מציעאה. דלבוש מבחוץ פגים לאלתר, לפי שמתחכך בפתלים. ולא אפליגו נמי בלבוש דלפנים לגבי בשריה, דההוא נמי פגים לאלתר מחמת זעה, אלא בלבושא מציעאה. רבי עקיבא סבר הואיל והוי דבר דלא פגים לאלתר אף על גב דפגים לאחר זמן הוי כדבר שאין בו פגם ומועלים בו, כיון שנהנה בשוה פרוטה. ורבנן סברי, הואיל ויש בו פגם מכל מקום, אין מועלים בו עד שיפגם: **פיצד**. דבר שאין בו פגם, כגון נתנה קטלא בצוארה, רביד של זהב של הקדש, או טבעת בידה, או שתתה בכוס של זהב של הקדש, כל הני אין בהם פגם בכד, אלא כיון שנהנית מהן שוה פרוטה, מעלה. וכיצד משערים בהן הנאה, אומדין כמה אשה רוצה לתן שישאילוה תכשיטים כמות הללו להוליכן לבית המשתה להתכבד בהן, כאותו שעור משלמת להקדש קרון וחמש כשנשתמש בהן. וכל דבר שיש בו פגם, כגון לבש בחלוק, או כסה בטלית, או בקע בקרדס, כיון דעומדים לפגם, לא מעל עד שיפגם בהם בשוה פרוטה: **תלש**. שער: **מן החטאת**. בחטאת בעלת מום אירי דעומדת לפדות **[ג]**, ודבר שיש בו פגם הוא, הלכך לא מעל עד שיפגם בשוה פרוטה. אבל בחטאת תמימה דתלישת צמר ושער לא עביד בה מידי, שפך היא ראוייה להקרבה עכשיו כמו שהיתה מתחלה, הווא ככוס של זהב שהוא דבר שאין בו פגם, וכיון שנהנה ממנה מעל: **כשהיא מתה כיון שנהנה**

מעל. דכיון שמתה לאו בת פדיה היא, דאין פודים את הקדשים להאכילן
לבלבם. ומירי בין בחטאת תמימה בין בחטאת בעלת מום:

פרק ה - משנה ב

ופגם בכחצי שעור. כגון לבש בגדי קדש בהנאת שעור שנה חצי פרוטה
ופגם בכחצי פרוטה, שקרע בו ופגמו כשעור חצי פרוטה: **שנהנה בשוה**
פרוטה בדבר אחד. שיש בו פגם ולא פגם: **ופגם בשוה פרוטה בדבר אחר.**
כגון שפד משקה של קדש ולא נהנה **(ה)**: הרי זה לא מעל עד שיהנה בשוה
פרוטה ופגם בשוה פרוטה בדבר אחד. בעצמו, ויהיה דבר שיש בו פגם
(ו). דבמעילה כתיב **(ויקרא ה)** וחסאה בשגגה, ובאוכל תרומה כתיב **(במדבר**
יח) ולא תשאנו עליו חטא, מה חטא האמור באוכל תרומה פוגם ונהנה,
ובמה שפגם נהנה, אף חטאת האמור במעילה צריך שיהיה פוגם ונהנה
ובאותו דבר בעצמו שפוגם נהנה ולא בדבר אחר:

פרק ה - משנה ג

במקדשיון אלא בהמה וכלי שרת. בהמה תמימה, בהמת **(קדשי מזבח)**
תמימה. דהני לאו לפדיה קימי ולא בגי פגימה ניהו, שאפלו רכב אחד
על גבי בהמה והכחישה או תלש מן צמרה, עדין ראוייה היא לקרבן, ויש
בה מועל אחר מועל. וכן שתה אחד בכוס של זהב, אפלו אם פגמו ופחתו,
כיון **(קדוש)** **(דקדשת הגוף)** הוא ולא לפדיה קאי, ראוי הוא עדין לשרות ויש
בו מועל אחר מועל. אבל קדשי בדיק הבית כגון בהמת קדשי בדיק הבית,
אין בהם מועל אחר מועל, משום דבני פדיה ניהו, וכיון שמעל בו אחד
שהוציאו לחליו **(ח)**, תו לית בה מעילה: **רבי אומר כל דבר.** שאין לו פגם,
שאינו נפסל, דהינו כל דבר שאין לו פדיון כי הני דאמרן, אפלו פגמו יש
בו מועל אחר מועל. ואיכא בין תנא קמא לרבי קדשי מזבח תמימים
שנעשו בעלי מומים ועבר ושחטן **(ט)** קדם פדיה. רבי אומר יקברו, משום
דבעו העמדה והערכה ולא אפשר דהא מתו, הלכך יקברו, וכיון דלא הוו
תו בני פדיה יש בו מועל אחר מועל הננהנה מהן לאחר שחיטה. וחכמים
אומרים יפדו, דלא בעו העמדה והערכה **(י)**, וכיון דקדשת דמים ניהו אין
בו מועל אחר מועל.

פרק ה - משנה ד

הרי זה לא מעל. בגמרא מוקי לה בגזבר של הקדש, שהאבן והקורה של הקדש היו מסורות בידו מתחלה, וכי נטלן לעצמו עדין הם ברשות הקדש, דכל היכא דמטלטל להו בביתיה הווי ברשות הקדש כבתחלה [יא]. אבל כי נתנה לחברו, הוציאה מרשותו ושנה מהקדש לחל [יב] ומעל, וחברו לא מעל שכבר יצאה לחליו: **בנאה בתוך ביתו**. לא בנאה ממש, דאם כן הרי נהנה מיד שהוסיף בבנין ביתו [יד]. אלא כגון שנתנה על פי ארבה שלא בבנין, דהשתא אין לו הנאה עד שידור תחתיה ויהנה בה בשוה פרוטה, כגון שהיו פרותיו נתונים תחת הארבה, והיו גשמים דולפים עליהם, וסתם פי ארבה באבן של הקדש, כיון שהגן עליהו בשוה פרוטה, מעל: **נתנה לבן**. כדי שיניחנו לרחץ בבית המרחץ:

פרק ה - משנה ה

אכילתו ואכילת חברו. אכל הוא חצי שעור והאכיל את חברו חצי שעור, או נהנה הוא חצי שעור והנה את חברו חצי שעור, וכן הנאתו ואכילת חברו, כגון סד: הוא חצי שעור וחברו אכל חצי שעור, או אפכא, כל אלו מצטרפים לחיבו אשם מעילות: **ואפלו לזמן מרבה**. כגון שאכל חצי שעור היום וחצי שעור למחר בהעלם אחד, או שאכל או נהנה כחצי שעור היום והאכיל או הנה את חברו כחצי שעור למחר [יז], מצטרפים ואפלו לזמן מרבה, ובלבד שיהיו בהעלם אחד, דכתוב (ויקרא ה) כי תמעל מעל, מכל מקום שתמעל שתחייב באשם:

פרק ו

השליח. שנתן לו בעל הבית הקדש או מעות הקדש להוציאם בתורת חליו, ועשה השליח שליחותו: **בעל הבית מעל**. דבמעילה יש שליח לדבר עברה **[א]**. ובכל התורה כלה אין שליח לדבר עברה חוץ ממעילה **[ב]**, משום דכתיב בה (במדבר ה) ואשמה הנפש ההיא, מי ששגג תחלה **[ג]**, דהינו המשלח: **תן בשר לאורחים**. מאותו בשר של הקדש: **ונתן להם כבד**. של הקדש: **והוא אמר טלו שתים וכו'**. ובלבד שיאמר השליח טלו שתים מדעתי, אז בעל הבית מעל, דלא עקר השליח שליחותו אף על פי שהוסיף על דברי המשלח, הלכך המשלח מעל שהרי נעשית שליחותו, והשליח מעל על זאת שהוסיף מדעתו, והאורחים נמי חיבים על השלישית שנטלו מדעתם. אבל אם לא אמר השליח טלו שתים מדעתי, אלא טלו שתים בשליחות בעל הבית, המשלח מעל שהרי נעשה דברו, והשליח פטור מפני שהוסיף על שליחות בעל הבית ולא עקר את השליחות, ומה שהוסיף לא הוסיף מדעתו: **גלסקמא**. בלשון יון קורין לתבה גלסקוס. ויישם בארון, תרגום ירושלמי ושוון יתיה בגלסקמא: **אף על פי שאמר בעל הבית לא היה בלבי אלא מזה כו' מעל**. לפי שעשה השליח מאמרו, ודברים שבלב אינו דברים

ביד חרש שוטה וקטן. שאינו בני שליחות. אפלו הכי הואיל ונעשית שליחותו המשלח מעל **[ד]**: **החנוני**. שקבל המעות מיד חרש שוטה וקטן, חיב כשיוציא המעות של הקדש בחפציו: **ונזכר**. בעל הבית קדם שהגיעו המעות ליד חנוני, וכיון שנזכר שוב אינו חיב קרבן מעילה, שאין קרבן מעילה אצל מזיד: **החנוני חיב**. והוא שנזכרו בעל הבית והשליח, דהשתא אין כאן שוגג אלא חנוני. אבל אם נזכר בעל הבית ולא נזכר השליח, השליח מעל שהוא שגג תחלה **[ה]**: **פיצד יעשה**. כלומר אם ידע החנוני בפרוטה זו שהיא קדש קדם שיוציאנה ונתערבה כבר עם שאר פרוטות שיש לו, פיצד יעשה ויהיה מתר להשתמש בפרוטותיו:

שְׁנִיָּהִם לֹא מַעְלוּ. בַּעַל הַבַּיִת לֹא מָעַל שְׁהָרִי לֹא נַעֲשִׂית שְׁלִיחוֹתוֹ בַּפְּרוּטָה, וְהַשְּׁלִיחַ לֹא מָעַל שֶׁלֹּא עָקַר שְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת בַּפְּרוּטָה, וּבְכַחוֹת מַפְּרוּטָה לִיכָּא חֵיּוֹב מְעִילָה: הַשְּׁלִיחַ מַעְלָה. שְׁעָקַר שְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת בֵּין בְּפִתְיֹלוֹת בֵּין בְּנֵרוֹת, וַיֵּשׁ בְּשִׁנְיָהוֹן פְּרוּטָה:

פרק ו - משנה ד

שְׁנִיָּהִם מַעְלוּ. וְהוּא שְׁיָהָא אוֹתוֹ הָאֶתְרוּג שְׁוָה שְׁתֵּי פְּרוּטוֹת כְּמוֹ שֶׁנִּתְּן לוֹ בַּעַל הַבַּיִת. בַּעַל הַבַּיִת מַעַל כֵּיּוֹן שֶׁקָּנָה לוֹ הַשְּׁלִיחַ כְּמוֹ שֶׁאָמַר וְשְׁוָה כְּמוֹ שֶׁנִּתְּן לוֹ, הָרִי נַעֲשִׂית שְׁלִיחוֹתוֹ. וְהַשְּׁלִיחַ מַעַל, שְׁהָרִי קָנָה רִמּוֹן בַּפְּרוּטָה מִדַּעְתּוֹ שֶׁלֹּא בְּשְׁלִיחוֹת בַּעַל הַבַּיִת: רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בַּעַל הַבַּיִת לֹא מַעַל. דָּאָמַר לִיה לְשְׁלִיחַ אֵלּוּ הֵייתָ קוֹנֵה אֶתְרוּג בְּשְׁתֵּי פְּרוּטוֹת כְּמוֹ שֶׁנִּתְּתִי לָךְ הֵייתָ מְבִיא לִי אֶתְרוּג גְּדוֹל שְׁוָה אַרְבַּע פְּרוּטוֹת, עַכְשָׁיו שֶׁלֹּא נִתְּתָ אֶלָּא פְּרוּטָה הֵבֵאתָ לִי אֶתְרוּג שְׁוָה שְׁתֵּי פְּרוּטוֹת שֶׁהוּא קָטָן וְרַע, וְנִמְצָא שֶׁלֹּא עָשִׂיתָ שְׁלִיחוֹתִי. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

פרק ו - משנה ה

אִם צְרוּרִין. קְשׁוּרִים קְשָׁר מְשֻׁנָּה אָף עַל פִּי שְׁאִין עָלְיוֹ חוֹתָם, אוֹ קְשׁוּרִים כְּשָׂאָר קְשָׁרִים וְחֲתוּמִין: לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן. דְּגַלִּי דְעֵתִיָּה דְלֹא נִיחָא לִיה שְׁיִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן הַנִּפְקָד, הוּאִיל וּקְשָׁרֵן קְשָׁר מְשֻׁנָּה אוֹ הִטִּיל עָלְיוֹ חוֹתָם: מִתְּרִין. קָרִי כָּל זְמַן שְׁאִין קְשׁוּרִים קְשָׁר מְשֻׁנָּה אֶלָּא קְשׁוּר כְּשָׂאָר קְשָׁרִים וְאִין עָלְיוֹ חוֹתָם: לְפִיכָּד אִם הוּצִיא לֹא מַעַל. דְּהוּי כְּאֵלוֹ אָמַר לוֹ הַמְּפָקִיד שְׁיִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן, כֵּיּוֹן שֶׁלֹּא הָיוּ צְרוּרִין, וְהָרִי שְׁלִיחוֹתוֹ עָשָׂה, וְהַמְּפָקִיד נִמְי לֹא מַעַל דְּהָא לֹא אָמַר לוֹ בְּפִרוּשׁ שְׁיִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן: הַחֲנוּנִי. שְׁמוּכְר פְּרוֹת אוֹ בְּשָׁמִים בְּחֲנוּת: כְּבַעַל הַבַּיִת. וְאִם הִפְקִידוֹ אֶצְלוֹ מְעוֹת, אָף עַל פִּי שְׁאִינְן צְרוּרִים, לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם, הִלְכָּד אִם הָיוּ מְעוֹת שֶׁל הַקָּדֵשׁ וְנִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן מַעַל: כְּשִׁלְחָנִי. וּמִתֵּר לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּמְעוֹת שֶׁהִפְקִידוֹ אֶצְלוֹ כְּשְׁאִינְן צְרוּרִים, הִלְכָּד לֹא מַעַל. וְהִלְכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

כִּיּוֹן שֶׁהוֹצִיא אֶת הָרֵאשׁוֹנָה. לְצַרְדָּן תִּשְׁמִישׁוּ, מֵעַל: וְחֻכְמִים אֹמְרִים. לֹא
מֵעַל: עַד שֶׁיוֹצִיא. כָּל הַמַּעוֹת שֶׁבְּכִיס לְצַרְדָּן חֲלִין. וְהִלְכָה כְּחֻכְמִים: פְּרוּטָה
מִן הַכִּיס זֶה. כְּלוּמַר לֹא תִכְלֶה פְּרוּטָה מִכִּיס זֶה עַד שֶׁיְהֵא בָּהּ הַקֹּדֶשׁ {טז}: